

til dette Spørgsmaal; men netop den Omstændighed, at den juridiske Dvæstion er yderst tvivlsom, maa, forekommer det Udvalget, foranlediget Folkethinget til igjen at henvise Andragendet til Ministeriet.

Marineministeren: Angaaende Spørgsmaalet under Posten 22 troer jeg allerede, at jeg har sagt, at flere af Ovsfigtsbetjentene have været pensionerede efter den almindelige Pensionsslov, og det er Finantsministeriet, der har taget de senere Bestemmelser i Overensstemmelse med Loven af 9de April 1851. Jeg skal atter tillade mig at bemærke, at der netop i denne Pensionsslov er gjort Undtagelse for Enkelte, men derimod ikke for de Ovsfigtsbetjente, som dengang vare ansatte. Naar jeg erholder Andragendet, vil det blive tilfattet Finantsministeriet.

Da ingen Flere begjærede Ordet, gif man over til Afstemning, hvorved:

1) Udvalgets Indstilling under Nr. 21 (see Anh. B Sp. 502) vedtoges med 52 St. mod 10.

Med denne Afstemning afgjordes tillige Marineministerens Forslag om, at denne Indstilling skulde bortfalde.

2) Udvalgets Indstilling under Nr. 22 (see Anh. B Sp. 503) vedtoges eenstemmigt med 60 St.

3) Udvalgets Indstilling under Nr. 23 (see Anh. B Sp. 504) vedtoges eenstemmigt med 65 St.

Efter Dagsordenen gif man derpaa over til 2den og sidste Behandling af Beslutninger med Hensyn til Statsregnskabet for Hensende til Statsregnskabet for Finantsaaret 1851—52 afgivne Beretning og deres til Rigsdagens Beslutning gjorte Indstillinger.

Formanden: Med Hensyn til Behandlingsmaaden af denne Sag skal jeg henholde

mig til, hvad jeg sidst tillod mig at bemærke, og jeg antager, at Thinget heller ikke idag ønsker samtlige disse Beslutninger oplæste, hvilket jeg derfor heller ikke skal gjøre, naar det ikke udtrykkelig forlanges. Sagen foreligger i dens Hæelhed, saaledes som den blev vedtagen ved første Behandling.

Finantsministeren: Eftersom der i Udvalgets Betænkning er henvist til de i Landstinget vedtagne Afgjørelser, skal jeg ogsaa ganske henholde mig til, hvad der fra Regjeringens Side i Landstinget har været anført, hvilket jeg ogsaa formener er blevet udtalt af Premierministeren ved Sagens foregaaende Behandling her i Thinget. Da Rigsdagstidenden ikke endnu giver noget Referat angaaende den sidst nævnte Forhandling, troer jeg at kunne indskrænke mig til for Dieblirket at udtale, at der, som Thinget bekendt, med Hensyn til Ovsfattelsen af Rigsdagens Forhold til Beslutningerne angaaende Regnskabet finder en bestemt Strid Sted mellem, hvad der i Landstinget blev vedtaget, og hvad der af Regjeringen antages at være det Rette. Dette sigter især til den sidste Beslutning, hvor Thinget for sit Vedkommende har villet meddele Decharge for Statsregnskabet, en Decharge, som Regjeringen ikke erkjender at kunne modtage af Rigsdagen.

Sjæberning: Jeg formoder dog, at Ministeriet efter en saadan Decharge anseer sig ansvarsfrit. En saadan Decharge maa dog betyde saameget, at Rigsdagen ikke paany kan træde frem og føre Anke over det, som her er afsluttet.

Finantsministeren: Sagen vil være afsluttet, selv om denne sidste Beslutning slet ikke bliver tagen. Det vil erindres, at Spørgsmaalet ikke er et nyt; det høitærede Thing har ved Behandlingen af det foregaaende Regnskab allerede engang havt Sagen for, og er da kommet til at tage en Række Beslutninger, som ganske svarer til dem, der ogsaa den gang ere bragte i Forslag for Thinget under Nr. 1; men dengang frafaldt man at ville tage en saadan Beslutning som den, der iaar under Nr. 2 er forebragt Thinget. Der vilde altsaa ikke have været den ringeste Anledning til nogen Strid mellem Regjeringens og Rigsdagens Ovsfat-